

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 567

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 iulie 2026

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 450 din 16 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 din Codul penal	2–3	246. — Decizie privind eliberarea domnului Marius-Andrei Miftode din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	13
Decizia nr. 451 din 16 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (3) din Codul penal	3–6	247. — Decizie privind numirea domnului Marius-Andrei Miftode în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	14
Decizia nr. 691 din 4 decembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 367 alin. (6) din Codul penal	6–9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 700 din 4 decembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 lit. m), ale art. 66 lit. a) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și a dispozițiilor art. 2 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19	10–12	663. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate privind aprobarea Planului de management pentru siturile Natura 2000 ROSCI0152 Pădurea Floreanu-Frumușica-Ciurea suprapusă cu ROSPA0163 Pădurea Floreanu-Frumușica-Ciurea și Rezervația Naturală 2.545 Pădurea Frumușica cod IV (RONPA0562)	14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
244. — Decizie privind încetarea calității de consilier onorific al viceprim-ministrului Oana-Clara Gheorghiu, acordată domnului Cristian Botan	12	14. — Normă pentru modificarea și completarea Normei nr. 11/2011 privind investirea și evaluarea activelor fondurilor de pensii private, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 22/2011	15
245. — Decizie privind numirea domnului Cristian Botan în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	13	ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
		8.516. — Raport privind rezultatul controlului efectuat de Autoritatea Electorală Permanentă la Partidul Pro România în anul 2025	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 450

din 16 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 din Codul penal

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 din Codul penal, excepție ridicată de Nicu Mocanu în Dosarul nr. 367/89/2020 al Tribunalului Vaslui — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.548D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că autorul excepției critică aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii. În subsidiar, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 138 din Codul de procedură penală definesc sintagmele apreciate de către autorul excepției ca fiind lipsite de claritate, precizie și previzibilitate. Totodată, dispozițiile de lege criticate trebuie coroborate cu cele ale art. 168 din Codul de procedură penală, care reglementează procedura percheziției informatice, instituind suficiente garanții. În egală măsură, în cadrul unei percheziții domiciliare, dacă nu este emis și un mandat de percheziție informatică ce vizează acel sistem informatic, este interzisă orice formă de accesare a acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 367/89/2020, **Tribunalul Vaslui — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 din Codul penal**, excepție ridicată de Nicu Mocanu într-o cauză în care autorul excepției a fost trimis în judecată, printre altele, pentru săvârșirea infracțiunii de transfer neautorizat de date informatice.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că sintagma „transfer neautorizat” cuprinsă de textul de lege criticat este una generală și ambiguă. Apreciază, pe de o parte, că „neautorizat” are înțelesul de a nu fi împuternicit de către cineva să faci un anumit lucru, iar, pe de altă parte, că nu are nevoie de împuternicirea nimănui să își poată accesa propriul calculator și să transfere pe un stick poză, muzică sau orice fel de documente Word. Noțiunea „date” are un înțeles polisemic, putându-se referi și la date personale, precum copie a unui buletin sau orice alt document ce conține date de stare civilă. Apreciază că legiuitorul trebuie să descrie clar și concis norma de drept pentru a nu exista interpretări diferite.

6. **Tribunalul Vaslui — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că norma penală criticată este suficient de clară, precisă și previzibilă, astfel încât permite persoanelor să își conformeze comportamentul în raport cu exigențele acesteia, iar înțelesul noțiunilor de „acces neautorizat” sau „date” este cel cuprins în Dicționarul explicativ al limbii române. Măsura în care accesul unei persoane la un sistem informatic deținut de o altă persoană este considerat autorizat sau neautorizat de către aceasta din urmă este un aspect de fapt care este supus analizei și aprecierii organelor judiciare în baza probelor administrate în cauză.

7. Instanța judecătorească apreciază că excepția invocată vizează, în realitate, o chestiune de aplicare a textului legal și se tinde la modificarea prevederilor legale criticate și la transformarea Curții Constituționale în organ legislativ, situație nepermisă de lege.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 364 din Codul penal, cu următorul conținut: „*Transferul neautorizat de date dintr-un sistem informatic sau dintr-un mijloc de stocare a datelor informatice se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.*”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 alin. (1) și, după caz, art. 148 din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 7 referitor la respectarea vieții private și de familie din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, autorul acesteia solicită instanței de contencios constituțional pronunțarea unei decizii de admitere prin care aceasta să constate că în elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 364 din Codul penal nu intră anumite fapte/situații. Astfel, autorul excepției apreciază că instanța de contencios constituțional ar trebui să statueze că nu este săvârșită infracțiunea de transfer autorizat de date

informatice atunci când îți accesezi propriul calculator și „transferi fișiere ce îți aparțin, fișiere ce conțineau ilegalități comise de către o anumită persoană” sau transferi „poze sau muzică pe un stick sau orice fel de documente Word”.

14. Având în vedere cele susținute în motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor criticate în procesul penal ce îl vizează.

15. Or, în ceea ce privește conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare — interpretarea, respectiv aplicarea legii —, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009), iar, în virtutea rolului constituțional al instanțelor judecătorești, le revine acestora competența de a stabili dacă interpretarea și aplicarea de către organul fiscal a dispozițiilor de lege criticate au fost realizate corect.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 364 din Codul penal, excepție ridicată de Nicu Mocanu în Dosarul nr. 367/89/2020 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 451

din 16 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (3) din Codul penal

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Ciorgan în Dosarul nr. 3.637/118/2015* al

16. Totodată, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Astfel, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, respectiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale (Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14).

Tribunalului Constanța — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.661D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care, invocând Decizia nr. 70 din 1 februarie 2024 și Decizia nr. 740 din 14 decembrie 2023, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.637/118/2015*, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Ciorgan cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că principiul caracterului personal al răspunderii penale este unul dintre principiile fundamentale ale dreptului penal, conform căruia poate fi antrenată răspunderea numai a persoanelor care au participat la săvârșirea unei infracțiuni. Principiul răspunderii penale vine să garanteze libertatea persoanei și determină aplicarea tratamentului sancționator doar acelei persoane fizice/juridice care a încălcat normele de drept penal. Corespondentul acestui principiu îl reprezintă caracterul personal al pedepsei, respectiv pedeapsa este aplicată numai persoanei care a săvârșit fapta cu vinovăția prevăzută și incriminată de lege.

6. Împlinirea prescripției răspunderii penale reprezintă o cauză de încetare a procesului penal deoarece înlătură răspunderea penală, însă prin efectul *in rem* al întreruperii prescripției răspunderii penale este statuat dreptul organului de urmărire penală de a realiza acte/măsuri față de un singur participant, deși efectul se va produce față de toți participanții, indiferent dacă aveau sau nu cunoștință de actul întocmit. Producerea de efecte *in rem* față de toți participanții cu privire la întreruperea prescripției răspunderii penale reprezintă o dispoziție care încalcă noțiunea de proces echitabil și defavorizează participanții la procesul penal, cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 și 24.

7. Prin reglementarea efectului imediat și direct ce rezultă din întreruperea prescripției răspunderii penale se restrânge posibilitatea participanților la procesul penal de a lua cunoștință în timp util de actele de cercetare penală realizate de organele de urmărire penală, împrejurare ce va afecta eficiența apărării în acea cauză.

8. Autorul excepției apreciază că reglementarea prescripției răspunderii penale ar trebui să fie în consonanță cu principiul răspunderii penale personale și să respecte prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, cauzele de întrerupere a prescripției răspunderii penale ar trebui să fie guvernate de un efect *in personam*, similar cazurilor de suspendare a prescripției. În final, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și Decizia nr. 25 din 11 noiembrie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

9. **Tribunalul Constanța — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prescripția răspunderii penale constituie o cauză care înlătură consecințele infracțiunii, datorită trecerii, în anumite condiții, a unei perioade de timp și, în acest fel, și determină stingerea raportului juridic penal născut din săvârșirea acelei infracțiuni și scoaterea acesteia de sub incidența legii penale. Prescripția are efectul de a înlătura răspunderea penală în considerarea faptului că, după trecerea intervalului de timp prevăzut de lege, tragerea la răspundere penală nu mai corespunde unei necesități sociale și nu mai contribuie la realizarea scopurilor urmărite prin aplicarea pedepsei.

10. Cu toate acestea, cursul urmăririi penale este întrerupt prin efectuarea unor acte de urmărire penală care trebuie comunicate sau aduse la cunoștința făptuitorului, întrucât în

această situație nu se poate reține pasivitatea organelor de urmărire penală în cercetarea faptei. Întreruperea prescripției produce efecte *erga omnes*, deoarece acest caz de înlăturare a răspunderii penale privește, în general, fapta, iar nu participanții, iar câtă vreme aceasta este în atenția organelor de urmărire penală, efectele se produc, în mod firesc, *in rem*.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 155 alin. (3) din Codul penal, cu următorul conținut: „*Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.*”

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 24 privind dreptul la apărare.

16. Examined excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, dintr-o perspectivă identică, prin Decizia nr. 70 din 1 februarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 1 iulie 2024, paragrafele 12-22, Decizia nr. 740 din 14 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 5 august 2024, paragrafele 21-29, Decizia nr. 757 din 14 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 17 iunie 2024, paragrafele 12-19, și Decizia nr. 443 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 24 octombrie 2017, paragrafele 17-26.

17. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că răspunderea penală este o formă a răspunderii juridice angajate ca urmare a încălcării unei dispoziții de drept penal, fapt ce dă naștere unui raport juridic de constrângere, născut ca efect al săvârșirii infracțiunii, raport ce are ca părți statul, pe de o parte, și persoana care săvârșeste infracțiunea, pe de altă parte. Conținutul raportului juridic penal de constrângere este format din dreptul statului de a trage la răspundere persoana care a săvârșit infracțiunea, prin aplicarea sancțiunii corespunzătoare prevăzute de legea penală, și din obligația persoanei în cauză de a executa sancțiunea aplicată.

18. Dintre principiile care guvernează răspunderea penală, are relevanță din perspectiva prezentei analize principiul legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție și la art. 1 din Codul penal, potrivit căruia faptele care constituie infracțiuni și pedepsele aplicabile în cazul săvârșirii lor sunt prevăzute prin legea penală. Același principiu se regăsește, indirect, și la art. 15 alin. (2) din Codul penal, conform căruia infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale. Principiul legalității răspunderii penale este completat cu principiul caracterului personal al acesteia, conform căruia răspunderea penală poate fi angajată numai cu privire la persoana care a săvârșit o infracțiune și la participanții la comiterea acesteia. În fine, un alt principiu aplicabil răspunderii penale este cel al prescriptibilității răspunderii penale.

19. Potrivit acestuia din urmă, dreptul statului de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni se stinge, dacă acesta nu este exercitat într-un anumit interval de timp. Prescripția răspunderii penale are la bază ideea că, pentru a-și atinge scopul, acela al realizării ordinii de drept, răspunderea penală trebuie să intervină prompt, cât mai aproape de momentul săvârșirii infracțiunii, întrucât doar în acest fel poate fi realizată prevenția generală și cea specială și poate fi creat, pe de o parte, sentimentul de securitate a valorilor sociale ocrotite, iar, pe de altă parte, încrederea în autoritatea legii. Cu cât răspunderea penală este angajată mai târziu față de data săvârșirii infracțiunii, cu atât eficiența ei scade, rezonanța socială a săvârșirii infracțiunii se diminuează, iar stabilirea răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii nu mai apare ca necesară, deoarece urmările acesteia ar fi putut fi înlăturate sau șterse. Totodată, în intervalul de timp scurs de la săvârșirea infracțiunii, autorul acesteia, sub presiunea amenințării răspunderii penale, se poate îndrepta, fără a mai fi necesară aplicarea unei pedepse.

20. Prin urmare, pentru a nu lăsa nesoluționate *sine die* raporturi juridice de conflict, legiuitorul a reglementat, la art. 153-156 din Codul penal, prescripția răspunderii penale drept cauză de înlăturare a răspunderii penale. Așa fiind, prescripția răspunderii penale constă în stingerea raportului juridic penal de conflict și, prin aceasta, în stingerea dreptului statului de a trage la răspundere penală persoana care săvârșește o infracțiune, după trecerea unui anumit interval de timp de la data comiterii acesteia, respectiv după scurgerea termenului de prescripție. În acest sens, termenele de prescripție sunt reglementate la art. 154 din Codul penal, în funcție de natura și gravitatea pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunile în cazul cărora se aplică.

21. Pentru a avea ca efect înlăturarea răspunderii penale, termenul de prescripție trebuie să curgă fără intervenția vreunui act de natură să readucă în conștiința publică fapta comisă. Altfel spus, orice activitate ce are ca efect readucerea în atenția societății a faptului săvârșirii infracțiunii întrerupe cursul prescripției și amână producerea efectelor sale. În acest sens, art. 155 alin. (1) din Codul penal prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, iar, conform dispozițiilor alin. (2) al aceluiași art. 155, după fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.

22. În acest context, se ridică problema efectelor întreruperii termenului de prescripție, în situația comiterii unei infracțiuni, în participație, de către mai multe persoane. Pentru această ipoteză juridică, legiuitorul a prevăzut, la art. 155 alin. (3) din Codul penal, că întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere îi privește numai pe unii dintre aceștia.

23. Soluția juridică anterior menționată este determinată de însăși natura instituției prescripției, care, astfel cum s-a arătat, semnifică diminuarea rezonanței sociale a săvârșirii infracțiunii, până la uitarea ei de către membrii societății. Aceasta presupune o perspectivă de ansamblu asupra tuturor faptelor comise, indiferent de aspectul săvârșirii lor de o singură persoană sau de mai multe persoane, în calitate de coautori, instigatori sau complici. Prin urmare, prescripția răspunderii penale produce efecte *in rem*, prin raportare la faptele de natură penală săvârșite, și nu *in personam*, în mod diferit pentru fiecare participant în parte. De altfel, soluția contrară ar fi de natură să afecteze însăși substanța instituției prescripției, aceea de consecință a atenuării impactului social al faptelor de natură penală comise, și ar transforma-o pe aceasta într-un mijloc juridic ce ar avea ca scop o absolvire a persoanei de aplicarea pedepsei penale, înlocuind, astfel, semnificația instituției prescripției răspunderii penale cu unul dintre efectele acesteia. În cazul infracțiunilor săvârșite în participație, o astfel de soluție ar determina acordarea, în mod diferit, de la un participant la celălalt, a unei forme de iertare socială, după cum în privința acestora au fost făcute sau nu au fost făcute acte de procedură în cauză. Or, aceasta ar reprezenta o încălcare a principiului egalității în drepturi, prin crearea unui regim juridic mai favorabil pentru persoanele care au luat parte la săvârșirea infracțiunii, dar cu privire la care nu au fost realizate acte de procedură în cauză, care, însă, se află în aceeași situație juridică cu persoanele care, având aceeași calitate, de participanți la săvârșirea infracțiunii, au fost supuse unor astfel de acte.

24. Curtea a precizat că termenul de prescripție reprezintă intervalul de timp în care organele judiciare își pot exercita dreptul de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni și de a aplica pedepse pentru faptele comise, privite obiectiv, în ansamblul lor, și nu subiectiv, din perspectiva persoanelor care au participat la comiterea acestora. Prin urmare, împlinirea acestui termen are ca efect decăderea organelor judiciare din dreptul anterior menționat. Așa fiind, este firesc ca îndeplinirea oricărui act de procedură în privința faptelor comise să aibă ca efect debutul unui nou termen de prescripție cu privire la ansamblul faptelor care, împreună, formează infracțiunea sau infracțiunile urmărite, până la împlinirea termenului prescripției speciale, conform art. 155 alin. (4) din Codul penal. În cazul în care aceste infracțiuni au fost săvârșite în participație, același efect se va produce, independent de persoanele care le comit sau își aduc aportul la săvârșirea lor. Doar în acest fel poate fi atinsă finalitatea procesului penal, care constă în aflarea adevărului, principiu prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală.

25. Având în vedere aceste considerente, Curtea a reținut că dispozițiile art. 155 alin. (3) din Codul penal nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ci constituie o aplicare a acestora în domeniul dreptului penal substanțial.

26. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare și ale art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce reglementează dreptul la un proces echitabil, Curtea a constatat că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât garanțiile specifice drepturilor fundamentale anterior referite sunt asigurate prin norme de drept procesual penal, și nu prin

dispoziții de drept penal substanțial (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 85 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragrafele 19 și 20).

27. Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Ciorgan în Dosarul nr. 3.637/118/2015* al Tribunalului Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 155 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 691

din 4 decembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 367 alin. (6) din Codul penal

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 367 alin. (6) din Codul penal, excepție ridicată de Eugraf Grăjdeanu în Dosarul nr. 49/1.372/2019 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.390D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției a trimis o cerere de judecată în lipsă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Sunt invocate, în acest sens, soluția și considerentele Deciziei nr. 35 din 19 ianuarie 2021 și ale Deciziei nr. 302 din 9 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 49/1.372/2019, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 367 alin. (6) din Codul penal**, excepție ridicată de Eugraf Grăjdeanu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul comiterii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că noțiunea „persoane” din cuprinsul textului criticat, care cuprinde în sfera sa de aplicare atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice, permite incriminarea pentru

comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat atât a persoanelor fizice care au calitatea de acționar sau asociat în cadrul unei persoane juridice, cât și a persoanelor juridice în cadrul cărora acestea dețin respectivele calități, aspect care constituie, în realitate, o dublă incriminare, ce încalcă libertatea individuală a celor dintâi.

6. Pentru aceleași motive, se susține că dispozițiile legale criticate sunt echivoce, fiind contrare prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, dar și dispozițiilor art. 22 din Constituție, precum și art. 5 și 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

7. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că persoana juridică este o entitate distinctă de persoanele fizice care o constituie și, totodată, că acestea pot fi diferite de administratorii persoanei juridice, astfel că nu există, în toate cazurile, o identitate de voință a membrilor grupului infracțional organizat de a comite infracțiunea prevăzută la art. 367 din Codul penal.

8. În ceea ce privește noțiunea „persoane” din cuprinsul textului criticat, se arată că, într-adevăr, aceasta vizează atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice care răspund penal și, de asemenea, că noțiunea analizată este clară, precisă și previzibilă, fiind în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea legii.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 367 alin. (6) din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.”*

13. Se susține că textul legal criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii, ale art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și ale art. 23 alin. (1) și (12) cu privire la libertatea individuală, precum și prevederilor art. 5 și 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitoare la interzicerea sclaviei și a muncii forțate și la dreptul la libertate și la siguranță și dispozițiilor art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice privind libertatea individuală și dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta, deși vizează, în mod formal, dispozițiile art. 367 alin. (6) din Codul penal, aduce în discuție chestiuni de principiu referitoare la răspunderea penală a persoanei juridice,

astfel cum aceasta este reglementată, în prezent, în legislația românească, respectiv chestiuni referitoare la distincția dintre răspunderea penală a persoanei juridice și răspunderea penală a persoanei fizice care acționează în numele său.

15. Aceste aspecte au mai constituit obiectul controlului de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reținând, în esență, în jurisprudența sa constantă — spre exemplu, prin Decizia nr. 156 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 8 iunie 2018, și Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1166 din 2 decembrie 2020 — că instituția răspunderii penale a persoanei juridice a fost introdusă în dreptul penal român prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006. Dispozițiile care reglementează această formă de răspundere sunt grupate în titlul VI al părții generale a Codului penal. Acestea sunt dispoziții speciale, care derogă de la principiile dreptului penal și care se aplică exclusiv unei anumite categorii de subiecți de drept — „persoane juridice” (sau „persoane morale”). În acest sens, art. 135 din Codul penal stabilește, în mod exclusiv, domeniul sau sfera de incidență a răspunderii penale a persoanei juridice, indicând categoriile de persoane juridice care răspund penal, precum și infracțiunile pentru care intervine această răspundere. Astfel, legiuitorul a instituit regula potrivit căreia persoanele juridice răspund pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, precitată, paragraful 11).

16. Potrivit dispozițiilor titlului VI al părții generale a Codului penal, de principiu, sunt responsabile penal persoanele juridice de drept privat. În ceea ce privește persoanele juridice de drept public, acestea nu pot fi trase la răspundere penală, atât pentru că, logic, este inacceptabil ca statul, care este titularul dreptului de a pedepsi, să se supună propriei represii, cât și pentru că, în aceste condiții, autoritățile și instituțiile statului nu și-ar mai putea îndeplini atribuțiile (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragrafele 16 și 17).

17. Răspunderea penală a persoanei juridice este generală, putând fi atrasă de orice activitate a ei în care se poate identifica un element subiectiv propriu acesteia, diferit de cel al persoanei fizice care execută în concret actul material. Aceasta poate fi antrenată de orice persoană fizică ce acționează în numele ei, nu doar de către organele de conducere ale acesteia (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragraful 21).

18. Pentru antrenarea răspunderii penale a persoanelor juridice este necesar ca infracțiunile să fie săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice. Astfel, prin săvârșirea de către persoana juridică a unei infracțiuni în realizarea obiectului de activitate se înțelege că un organ, prepus sau reprezentant al persoanei juridice, a comis o infracțiune cu prilejul transpunerii în practică a activităților pe care, potrivit legii, actelor constitutive sau actelor de organizare și funcționare, persoana juridică le poate derula. Această cerință presupune că, la momentul săvârșirii infracțiunii, agentul se afla în exercițiul unei atribuții de serviciu și că, prin urmare, el deținea fie calitatea de organ, fie calitatea de reprezentant direct sau indirect al persoanei juridice. Totodată, o infracțiune este comisă în interesul persoanei juridice în toate cazurile în care folosul — material sau moral — obținut prin infracțiune revine, în tot sau în parte, persoanei juridice, deși infracțiunea nu este comisă în realizarea obiectului de activitate (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragraful 22).

19. Această cerință poate primi atât o interpretare subiectivă — ca făcând trimitere la scopul urmărit de agent —, cât și una obiectivă — ca făcând trimitere la un profit (avantaj) pe care persoana juridică l-a obținut deja de pe urma săvârșirii infracțiunii. În oricare dintre aceste interpretări devine posibil ca răspunderea penală a persoanei juridice să fie antrenată și de alte persoane fizice, și nu doar de acelea care acționează în calitate de organe sau de reprezentanți ai persoanei morale (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragraful 23).

20. În sfârșit, în sensul legii penale, o infracțiune este săvârșită în numele persoanei juridice dacă persoana fizică ce efectuează elementul material al faptei acționează în calitate de organ, prepus sau reprezentant al persoanei juridice, investit în mod oficial (legal sau convențional), fără ca fapta să fie săvârșită în realizarea obiectului de activitate sau în folosul persoanei juridice în cauză (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragraful 24).

21. Astfel, răspunderea penală a persoanei juridice reprezintă o ficțiune juridică, expresie a politicii penale a legiuitorului și în marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție. Pentru a face aplicabilă instituția analizată, legiuitorul a prevăzut în privința răspunderii penale a persoanei juridice formele de vinovăție reglementate la art. 16 din Codul penal, adaptate manierei în care aceasta desfășoară activitățile și poate săvârși fapte de natură penală, respectiv prin intermediul unui organ sau reprezentant al său. În consecință, în vederea tragerii la răspundere penală a persoanei juridice, au fost reglementate, la art. 136 din Codul penal, pedeapsa principală a amenzii și următoarele pedepse complementare: dizolvarea persoanei juridice, suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani; închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani; interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani; plasarea sub supraveghere judiciară; afișarea sau publicarea hotărârii de condamnare (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragrafele 27 și 28).

22. De asemenea, se impune a fi subliniat faptul că răspunderea penală a persoanei juridice este distinctă de răspunderea penală a persoanelor fizice care acționează în calitate de organe sau de reprezentanți ai acesteia, putând să coexiste cu răspunderea penală a celor din urmă, așa cum prevăd, în mod expres, dispozițiile art. 135 alin. (3) din Codul penal. Pentru aceste motive, având în vedere natura persoanei juridice, raportarea sa subiectivă la faptele prevăzute de legea penală săvârșite se realizează prin raportarea organului sau reprezentantului legal al persoanei juridice la respectivele fapte, atunci când el acționează, prin săvârșirea lor, în numele persoanei juridice. Prin urmare, fiind o ficțiune juridică, latura subiectivă a răspunderii penale a persoanei juridice se realizează, implicit, prin subiectivitatea persoanei care desfășoară activități în numele ei, fiind desemnată în acest sens. Astfel, faptele comise de organele sau reprezentanții legali ai persoanei juridice, în numele acesteia, prezintă o latură subiectivă determinată de modul în care aceste persoane înțeleg să își îndeplinească mandatul ce le-a fost dat în scopul realizării activității persoanei juridice. Altfel spus, capacitatea de exercițiu a persoanei juridice devine efectivă doar prin desfășurarea de către organele sau reprezentanții legali ai acesteia de activități specifice obiectului de activitate al persoanei juridice, așa încât latura subiectivă a faptelor ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunilor comise de persoana juridică este dată de subiectivitatea manifestată de aceste persoane cu

ocazia săvârșirii respectivelor fapte (a se vedea Decizia nr. 302 din 9 iunie 2020, paragrafele 29 și 30).

23. Având în vedere această manieră de reglementare a răspunderii penale a persoanei juridice, devine evident că atunci când o persoană juridică de drept privat comite o infracțiune, prin acțiunile sau inacțiunile persoanei fizice care acționează în numele său, iar aceasta din urmă, în mod distinct și în nume propriu, comite aceeași infracțiune, va fi angajată simultan atât răspunderea sa penală, cât și răspunderea penală a persoanei juridice pe care o reprezintă, această soluție constituind o aplicare a dispozițiilor art. 135 alin. (3) din Codul penal mai sus invocate.

24. În aceste condiții, angajarea răspunderii penale atât a persoanei juridice — care comite o infracțiune prin acțiunile sau inacțiunile reprezentantului său legal —, cât și a persoanei fizice — care are calitatea de reprezentant al celei dintâi, dar pentru comiterea aceleiași infracțiuni, în nume propriu, nu constituie o încălcare a principiului *ne bis in idem*, pentru că, astfel cum am arătat anterior, în realitate, persoanele trase la răspundere penală sunt diferite — persoana juridică, în primul caz, persoana fizică în cazul secund, rezoluțiile infracționale care au stat la baza comiterii de către aceste persoane a faptelor prevăzute de legea penală sunt diferite — întrucât au temeiuri diferite/sunt generate de interese diferite și pot fi rezultatul unor circumstanțe diferite, iar pedepsele penale aplicabile în privința persoanei juridice și, respectiv, în privința persoanei fizice au un conținut diferit — astfel, pedepsele penale aplicabile persoanei fizice sunt cele prevăzute la art. 53-55 din Codul penal, pe când pedepsele penale aplicabile persoanei juridice sunt cele prevăzute la art. 136 din Codul penal, mai sus enumerate.

25. Așa fiind, dispunerea, în ipoteza analizată, în privința persoanei fizice a unei pedepse cu închisoarea, în condițiile sancționării și a persoanei juridice pe care o reprezintă cu una dintre pedepsele prevăzute la art. 136 din Codul penal, nu încalcă dispozițiile constituționale, europene și internaționale invocate de autorul excepției referitoare la dreptul la viață, la libertatea individuală și la siguranța persoanei și la interzicerea sclaviei și a muncii forțate.

26. Aceste considerente, de principiu, sunt aplicabile și în ipoteza particulară a infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, reglementată la art. 367 din Codul penal.

27. Referitor la dispozițiile art. 367 din Codul penal, Curtea reține că acestea reglementează o pluralitate de infractori, care astfel a devenit o pluralitate constituită (legală), ce presupune, potrivit alin. (6) al articolului anterior menționat, participarea a cel puțin 3 persoane, o structură proprie și existența scopului acțiunii coordonate în vederea comiterii uneia sau mai multor infracțiuni. Totodată, existența grupului infracțional organizat presupune o stabilitate a acestuia, caracterizată prin persistența sa pentru o perioadă de timp semnificativă din punct de vedere infracțional sau pentru o perioadă nedeterminată. O altă trăsătură a infracțiunii analizate este aceea că, din punct de vedere penal, grupul astfel constituit prezintă o importanță mai mare decât membrii acestuia, luați individual. Nu în ultimul rând, infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este, prin natura sa, o infracțiune continuă, care se consumă prin realizarea oricăreia dintre variantele infracționale enumerate în cuprinsul dispoziției normei de incriminare, deși comiterea infracțiunii sau a infracțiunilor avute în vedere ca scop de membrii grupului nu a avut loc.

28. Forma de bază a infracțiunii analizate, reglementată la art. 367 alin. (1) din Codul penal, constă în inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea la sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup, pedeapsa prevăzută în cazul comiterii acesteia fiind închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. În continuarea

formeii de bază a infracțiunii, art. 367 din Codul penal reglementează, la alin. (2), o formă agravată a acesteia, la alin. (3), reguli privind concursul de infracțiuni, la alin. (4), cauze de nepedepsire, iar la alin. (5), cauze de reducere a limitelor speciale ale pedepselor.

29. Distinct de alin. (1)-(5) ale art. 367, alin. (6) al aceluiași articol prevede definiția grupului infracțional organizat, potrivit căreia acesta constituie grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

30. Această definiție face referire, în mod generic, la persoane, fără a distinge între persoanele fizice și persoanele juridice. De asemenea, definiția analizată nu prevede raporturile care trebuie să preexiste, anterior constituirii grupului, între persoanele care îl compun.

31. Așa fiind, dintr-un grup infracțional organizat pot face parte atât persoane fizice, cât și persoane juridice și, implicit, persoane juridice în raport cu care persoane fizice membre ale grupului au calitatea de reprezentant — ipoteza invocată de autorul excepției. În acest caz însă fiecare persoană inițiază, constituie, aderă sau sprijină, sub orice formă, grupul infracțional organizat printr-un act de voință proprie, ce implică o rezoluție infracțională distinctă, determinată de interese individuale distincte. Altfel spus, în ipoteza analizată, scopul vizat de persoana fizică cu prilejul participării la grupul infracțional organizat, în una dintre variantele infracționale enumerate la art. 367 alin. (1) din Codul penal, este diferit de cel al participării persoanei juridice, deși comiterea faptelor de către persoana juridică este posibilă doar prin mijlocirea celei dintâi.

32. Așadar, ipoteza analizată este caracterizată prin existența a doi subiecți activi distincți ai infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, care comit fapte dintre cele incriminate la art. 367 din Codul penal în temeiul unor rezoluții infracționale diferite.

33. Or, în această ipoteză, este firească aplicarea unor pedepse penale distincte în privința persoanei fizice și, respectiv, în privința persoanei juridice, întrucât raportul juridic de drept penal care ia naștere cu prilejul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 367 din Codul penal de către persoana fizică este diferit de raportul juridic penal de conflict care se naște ca urmare a comiterii aceleiași infracțiuni de către persoana juridică, chiar dacă aceasta a acționat prin intermediul celei dintâi, în calitatea de reprezentant legal.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Eugraf Grăjdeanu în Dosarul nr. 49/1.372/2019 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 367 alin. (6) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent-șef,
Cristina Teodora Pop

34. Prin urmare, dacă la constituirea unui grup infracțional organizat participă atât persoana juridică de drept privat, prin acțiunile reprezentantului său legal, cât și acesta din urmă, în nume propriu, este firesc ca cele două persoane să răspundă individual pentru faptele comise. Acesta este, de altfel, sensul dispozițiilor art. 135 alin. (3) din Codul penal, mai sus invocat, care prevede că răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit la săvârșirea aceleiași fapte.

35. Pentru aceste motive, nu se poate reține că persoana fizică este sancționată de două ori pentru comiterea aceleiași fapte, dispozițiile legale criticate nefiind așadar contrare principiului legalității incriminării și a pedepsei, astfel cum acesta este reglementat la art. 23 alin. (1) și (12) din Constituție.

36. Totodată, având în vedere aceleași considerente, Curtea constată că prevederile art. 367 alin. (6) din Codul penal sunt conforme cu exigențele art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât acestea reglementează cu claritate, precizie și previzibilitate calitatea de subiect activ al infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat a oricărei persoane care răspunde penal, așadar atât a persoanelor fizice, cât și a persoanelor juridice.

37. Referitor la principiul *ne bis in idem*, acesta este reglementat la art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind, totodată, prevăzut la art. 6 din Codul de procedură penală drept unul dintre principiile procesului penal, potrivit căruia nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de aceasta s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică. Așa fiind, principiul *ne bis in idem* este de natură procedurală, acesta putând fi garantat prin norme juridice de drept procesual penal. Însă textul criticat de autorul excepției de neconstituționalitate conține o normă de drept penal substanțial, motiv pentru care dispozițiile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt incidente în prezenta cauză.

38. De asemenea, având în vedere elementul material al laturii obiective a infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, nu sunt incidente în prezenta cauză nici dispozițiile art. 22 din Constituție și ale art. 5 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ce reglementează dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și interzicerea sclaviei și a muncii forțate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 700

din 4 decembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 lit. m), ale art. 66 lit. a) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și a dispozițiilor art. 2 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 lit. m), ale art. 66 lit. a) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, raportat la art. 2 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Excepția a fost ridicată de Emilian Predie în Dosarul nr. 24.324/301/2021 al Judecătoriei Sectorului 3 București și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 736D/2022.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 86 din 25 februarie 2025.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 24.324/301/2021, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 lit. m), ale art. 66 lit. a) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, raportat la art. 2 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.** Excepția a fost ridicată de Emilian Predie într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin adoptarea Legii nr. 55/2020, legiuitorul a încercat să evite să adopte măsurile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale cu

respectarea condițiilor stricte prevăzute de art. 53 din Constituție. Legea nr. 55/2020 nu indică în mod efectiv de ce trebuie să fie restrâns exercițiul libertății de circulație. În schimb, creează premisele încălcării acestei libertăți nu doar de către Parlament, ci după cum dorește orice legiuitor în sens larg. Este contrar Constituției ca Legea nr. 55/2020 să acorde Guvernului posibilitatea să emită acte normative restrictive de drepturi fundamentale.

6. Autorul excepției mai susține că Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 este neconstituțională, de vreme ce reglementează în materia drepturilor fundamentale.

7. Cele două acte normative instituie măsuri discriminatorii, de exemplu, între cei vaccinați împotriva SARS-CoV-2 sau trecuți prin boală și cei nevaccinați, fără să existe vreun fundament științific dovedit pentru acest tratament diferit.

8. **Judecătoria Sectorului 3 București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, prin măsurile dispuse, nu se aduce atingere egalității în drepturi. Trebuie asigurat un echilibru pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale. De asemenea, ingerința legiuitorului este justificată de necesitatea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, aceasta fiind legitimă și proporțională cu scopul urmărit.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 65 lit. m), ale art. 66 lit. a) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020. Prevederile criticate în mod punctual din Legea nr. 55/2020 se referă la faptele de încălcare a dispozițiilor legale care reprezintă

contravenții (art. 65), cuantumul acestora (art. 66) și modalitatea de achitare a amenzii (art. 69).

13. Este, de asemenea, criticată și Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 962 din 7 octombrie 2021.

14. Referitor la dispozițiile art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, Curtea observă că, prin Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 1 iulie 2020, a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată de Avocatul Poporului și s-a constatat că dispozițiile art. 4 alin. (3) și (4), precum și ale art. 65 lit. s) și ș) și ale art. 66 lit. a), b) și c) în ceea ce privește trimiterea la art. 65 lit. s), ș) și t) din Legea nr. 55/2020 sunt neconstituționale.

15. Autorul excepției apreciază că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 25 privind libertatea de circulație și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată, cu referire la pretinsa neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 1.090/2021, că este aplicabilă Decizia nr. 259 din 15 mai 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1055 din 17 noiembrie 2025, pronunțată într-o cauză similară, în care Curtea a fost sesizată pentru a se pronunța cu privire la neconstituționalitatea unei hotărâri a Guvernului pentru prelungirea stării de alertă. Cu acea ocazie, Curtea a statuat că excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile altor categorii de acte normative decât cele prevăzute expres și limitativ de art. 146 lit. d) din Constituție și de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este inadmisibilă. Or, având în vedere că hotărârile Guvernului nu sunt prevăzute în enumerarea limitativă din cuprinsul art. 146 lit. d) din Legea fundamentală, excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 1.090/2021 este inadmisibilă.

17. Cu referire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 25 din Constituție, Curtea, examinând constituționalitatea art. 65 lit. m) și a art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, prin Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 31 mai 2022, paragrafele 26-30, a statuat că dispozițiile art. 5 din Legea nr. 55/2020 constituie un tablou exhaustiv al tipurilor de măsuri ce pot fi dispuse în temeiul acestui act normativ în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, măsuri care atrag obligații a căror nerespectare constituie contravenții. Dispozițiile art. 5 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 55/2020 se referă, în mod expres, la restrângerea sau interzicerea circulației persoanelor și vehiculelor în locurile și, după caz, în intervalele orare stabilite. Având în vedere obiectivul afirmat al legii, textul de lege circumscriptiv sfera acestei măsuri la acele intervenții necesare protejării unor drepturi ale persoanei care se bucură de cel mai înalt grad de protecție constituțională, respectiv dreptul la viață și dreptul la sănătate. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. 25 din Constituție nu sunt încălcate.

18. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată cu privire la pretinsul caracter imprecis și neclar al normelor legale ce formează obiectul excepției, Curtea a observat, în Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2022, precitată, că dispozițiile art. 65 și 66 din Legea nr. 55/2020 sunt clare, precise și previzibile, sensul lor putând fi determinat de către destinatarii legii. Curtea a evocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recursera mai

degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație (de exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31).

19. De asemenea, Curtea, referindu-se la caracterul general al dispozițiilor de lege analizate, ce necesită raportarea la acte administrative normative secundare în vederea aplicării, a arătat că nu se poate conchide că faptele care constituie contravenție sunt stabilite de organele administrative. Astfel, sintagma *măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc* din cuprinsul Legii nr. 55/2020 se referă la măsuri consacrate la nivelul legii. Prin urmare, persoanele fizice au posibilitatea de a cunoaște conținutul măsurilor și, respectiv, al obligațiilor la care se referă art. 5 alin. (3) lit. b) și art. 65 lit. m) din Legea nr. 55/2020, astfel încât să își poată conforma conduita potrivit dispozițiilor legale și să înțeleagă consecințele nerespectării acestor obligații.

20. În ceea ce privește critica autorului potrivit căreia separația puterilor în stat este încălcată printr-o presupusă prerogativă acordată Guvernului de a legifera, sunt relevante considerentele reținute în Decizia nr. 78 din 3 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 20 iunie 2022, paragraful 42, prin care Curtea a statuat că, drept urmare a pronunțării Deciziei nr. 457 din 25 iunie 2020, precitată, hotărârile Guvernului prin care se instituie starea de alertă, pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrativ-teritoriale, nu mai sunt supuse încuviințării Parlamentului, acest mecanism fiind în acord cu dispozițiile Legii fundamentale. Prerogativa Guvernului de a emite hotărâri ce vizează implementarea măsurilor reglementate la nivelul legii de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți pentru a răspunde în mod adecvat evoluției pandemiei de COVID-19 se circumscriptiv prevederilor art. 108 alin. (2) din Constituție. De asemenea, de vreme ce aceste măsuri sunt consacrate la nivelul legii adoptate de Parlament, nu se poate reține încălcarea prerogativelor constituționale ale acestei autorități publice, a principiului separației și echilibrului puterilor și nici a dispozițiilor art. 53 din Constituție.

21. În continuare, Curtea observă că este neîntemeiată și critica raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia persoanele nevaccinate ar fi fost discriminate față de cele vaccinate. Simpla examinare a celor 3 texte din cuprinsul Legii nr. 55/2020 care sunt criticate în prezenta cauză evidențiază că cuvântul *vaccin* și/sau altele din familia sa nu sunt menționate în cuprinsul acestora. Ca atare, nu se poate pune problema unui eventual tratament diferențiat și, cu atât mai puțin, a unei discriminări pe baza acestui criteriu.

22. Cu referire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, este relevantă Decizia nr. 36 din 27 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 13 aprilie 2022, paragrafele 42-46, în care Curtea a statuat că drepturile fundamentale, care nu sunt absolute prin natura lor, pot fi supuse unor limitări rezonabile printr-o reglementare etatică. Reținând că apariția, evoluția și încetarea pandemiei de COVID-19 nu reprezintă aspecte/împrejurări ce pot fi caracterizate prin certitudine, elementele care influențează aceste etape nefiind predictibile/cuantificabile, Curtea a apreciat că legiuitorul se află într-o imposibilitate obiectivă de a reglementa o durată maximă pentru care se poate institui starea de alertă în cazul pandemiei de COVID-19. Cu toate acestea, legiuitorul trebuie să compenseze această imposibilitate obiectivă prin reglementarea unui ansamblu legislativ complet, clar și previzibil în materia declarării/prelungirii stării de alertă în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, menit să asigure respectarea principiului proporționalității.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.090/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, excepție ridicată de Emilian Predie în Dosarul nr. 24.324/301/2021 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 65 lit. m), ale art. 66 lit. a) și ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind încetarea calității de consilier onorific
al viceprim-ministrului Oana-Clara Gheorghiu,
acordată domnului Cristian Botan**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează calitatea de consilier onorific al viceprim-ministrului Oana-Clara Gheorghiu, acordată domnului Cristian Botan.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Dan Reșitnec

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Cristian Botan
în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu
de lucru al viceprim-ministrului**

Având în vedere propunerea doamnei Oana-Clara Gheorghiu, viceprim-ministru, formulată prin Adresa nr. 678/OG din 7 iulie 2026, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.302 din 7 iulie 2026,

în temeiul art. 19, art. 21 alin. (1), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian Botan se numește în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului, doamna Oana-Clara Gheorghiu.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dan Reșitnec

București, 10 iulie 2026.

Nr. 245.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Marius-Andrei Miftode
din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei,
Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului nr. 5.127/AID din 7 iulie 2026, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.314 din 7 iulie 2026,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius-Andrei Miftode se eliberează din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dan Reșitnec

București, 10 iulie 2026.

Nr. 246.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Marius-Andrei Miftode
în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei,
Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului nr. 5.127/AID din 7 iulie 2026, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.314 din 7 iulie 2026,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius-Andrei Miftode se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dan Reșitnec

București, 10 iulie 2026.

Nr. 247.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU MEDIU ȘI ARII PROTEJATE

DECIZIE

**privind aprobarea Planului de management pentru siturile Natura 2000 ROSCI0152
Pădurea Floreanu-Frumușica-Ciurea suprapusă cu ROSPA0163 Pădurea Floreanu-Frumușica-
Ciurea și Rezervația Naturală 2.545 Pădurea Frumușica cod IV (RONPA0562)**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 36 din 19.06.2026 al Direcției generale arii naturale, biodiversitate și conservarea naturii, Serviciul arii naturale protejate și emitere avize,

ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 2 din 14.01.2025, emisă de către Agenția pentru Protecția Mediului Iași, reconfirmată prin Adresa nr. 2.363 din 8.05.2026, emisă de către Direcția Județeană de Mediu Iași,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 311/2025 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate, precum și ale art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management pentru siturile Natura 2000 ROSCI0152 Pădurea Floreanu-Frumușica-Ciurea suprapusă cu ROSPA0163 Pădurea Floreanu-Frumușica-Ciurea și Rezervația Naturală 2.545 Pădurea Frumușica cod IV

(RONPA0562), prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate,
Raluca Giorgiana Dumitrescu

București, 25 iunie 2026.

Nr. 663.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă**pentru modificarea și completarea Normei nr. 11/2011 privind investirea și evaluarea activelor
fondurilor de pensii private, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere
a Sistemului de Pensii Private nr. 22/2011**

Având în vedere prevederile art. 23 alin. (1), art. 23¹ și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 84, 85¹ și art. 87 alin. (1) din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din 24.06.2026,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Norma nr. 11/2011 privind investirea și evaluarea activelor fondurilor de pensii private, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 22/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 50 alineatul (3¹), după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) dividende de încasat.”

2. La articolul 51 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) ponderea 30% se aplică activelor prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. d) pct. (i);”.

3. La articolul 51 alineatul (1) litera d), punctul 4 se abrogă.

4. La articolul 52, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 52. — (1) Administratorul fondului de pensii private are obligația să corecteze, inclusiv prin măsuri active, abaterea de la gradul de risc declarat în prospectul schemei de pensii, în maximum 90 de zile calendaristice de la data depășirii/scăderii pasive peste/sub limitele aferente gradului de risc declarat.”

5. Anexa B se modifică și va avea următorul cuprins:

*„ANEXA B
la normă*

Nr. crt.	Activ	Pondere aplicabilă
1.	Acorduri reverse repo	75%
2.	Acțiuni și drepturi tranzacționate pe piețe reglementate din România, din state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European	30%
3.	Titluri de participare emise de organisme de plasament colectiv în valori mobiliare din România, state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European și din state terțe, definite conform Asociației Administratorilor de Fonduri din Europa — EFAMA ca fiind fonduri monetare	75%
4.	Titluri de participare emise de organisme de plasament colectiv în valori mobiliare din România, state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European și din state terțe, definite conform Asociației Administratorilor de Fonduri din Europa — EFAMA ca fiind fonduri de obligațiuni	50%
5.	Titluri de participare emise de organisme de plasament colectiv în valori mobiliare din România, state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European și din state terțe, cu excepția fondurilor monetare și de obligațiuni	25%
6.	Titluri de participare emise de fonduri de investiții care desfășoară activități de dezvoltare și promovare imobiliară, de cumpărare și vânzare de bunuri imobiliare proprii, de închiriere și subînchiriere de bunuri imobiliare proprii sau de administrare de imobile	25%
7.	Titluri de participare ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare tranzacționabile — exchange traded fund, ETC și titluri de participare emise de alte organisme de plasament colectiv	25%
8.	Obligațiuni corporatiste fără rating ale emitenților din România, prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. d)	25%
9.	Alte active	0%”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Alexandru Petrescu

București, 29 iunie 2026.
Nr. 14.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

R A P O R T

privind rezultatul controlului efectuat de Autoritatea Electorală Permanentă la Partidul Pro România în anul 2025

— extras —

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1), (4) și (6) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu Planul de control pe anul 2025 aprobat de președintele Autorității Electorale Permanente, precum și cu notificarea misiunii de control, în perioada 19.09.2025-15.05.2026 s-a desfășurat misiunea de control referitoare la respectarea prevederilor legale privind veniturile și cheltuielile înregistrate de Partidul Pro România, perioada verificată fiind 1.01.2023-31.12.2024.

I. Constatări

Ca urmare a verificărilor efectuate, în anul 2023 Partidul Pro România a obținut venituri în valoare de 5.590.880 lei (5.250.756 lei — venituri din subvenții de la bugetul de stat, 280.713 lei — cotizații, 59.372 lei — redevențe și chirii și 38 lei — alte venituri din exploatare) și a efectuat cheltuieli în valoare de 6.437.573 lei. În anul 2024 formațiunea politică a obținut venituri în valoare de 3.192.538 lei (1.901.010 lei — venituri din subvenții de la bugetul de stat, 935.830 lei — donații, 133.563 lei — cotizații, 4.975 lei — redevențe și chirii și 217.160 lei — alte venituri din activități fără scop patrimonial) și a efectuat cheltuieli în valoare de 1.526.494 lei.

II. Sancțiuni aplicate

Partidul Pro România a fost sancționat ca urmare a nerespectării prevederilor art. 3 alin. (8), art. 5 alin. (4), art. 43 alin. (4), art. 45 alin. (2), art. 49 alin. (1) și ale art. 60 alin. (3) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

București, 22 mai 2026.

Nr. 8.516.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

